

Ben Konuşmuyorum Kalem Yazıyor

— GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Nisan 2022

Ç/alıntı değil varlığım: aymazlığı o tanrısal boşluğun ve işte tarihinde yalnızlığın, avuç avuç yıldızlar saklı ellerimde lavanta kokusu aşkın narin dokusu ve nokta atışı yaptığım hüznümün bekası bir de bakaya kalan hayallerim.

Hayal ürünü değilim.

Gerçek b/ellediğim ne ise tozlu raflarında aklımın kütüphanesinin uzatıyorum elimi ve yüreğimi altın tepsiye kurulmuş kalemin nizamında saklı itiraz etmediğim hayatın devasa boşluklara denk geldiği ve işte yüreğimden sökün eden heceler.

Yamalı bohçası gecenin içinde çehrem saklı.

Tuttuğum çenem ve kalemin nidaları...

Öykündüğüm öyküler var dünümde kayıtlı ve sehpa saklı kahve fincanım içinde unutulmuş telvesi hüznün ve falında gördüğüm kâğıttan kayıklar aklın neşrinde bir ırmakta usul usul salınan.

Sessizim.

Sade.

Nazenin.

İfa ettiğimden çok öte Rabbin sunumu.

Salkım söğüt.

Zakkum çiçekleri.

Çiçek olmanın neşri ve ulu yüce dağlar aklımın yamaçlarında çeşme başında testisini dolduran al yazmalı köylü kızlar.

Ben köyüm.

Ben köylüyüm.

Ben şehrim.

Şehrin kalabalığında unutulmuş bir kıvılcımım ve içimde büyüyen bir yangın sade bir kahve tadında acıya bandığım tatlısı sözcüklerin imgelerin nazarında tel kadayıf şiirlerim.

Hükmeden tek Güç.

İnsanların aciz varlıklarına kanmayan iblis.

Hali hazırda mazlumun ahı ile serili şiirler yürek ikliminde çatallı sesi rüzgârın ve hoyrat dalgalar döverken kıyıları ve işte ahkâm kesen gecenin bekçileri.

Yıldız yıldız gözlerim.

Suyu kurumuş çeşmenin akmayan gözyaşı.

İklimler hububat yürekler nemrut mevsim beyhude.

Sessizliği deşiyorum.

İnsanlar suskun.

Sesleri test ediyorum.

İnsanların çoğunun içi geçmiş.

Sus payı bir söylemim ve nazarında evrenin hüküm süren gölgeler ve ihbar ettiğim kadar iç sesimi dış ses nasıl da baskın ama ben pes etmiyorum.

Sus işareti yapan bir siren sesinde saklı.

Sus işareti yapan hemşire.

Okul koridorlarına geçen hayatım.

Bir sınıfta öğrenci başka bir sınıfta öğretmenim ve anlatıyorum ve can kulağı ile dinliyor öğrencilerim.

Anlatıyorum çünkü çalışkan bir öğrenciyim ve can kulağı ile dinliyor öğretmenim.

Anlaşılmak ya da anlatmak adına illa ki öğrenci ya da öğretmen mi olmalıyım?

Aralıksız yazıyorum on yıldır.

Sözcüklerim benden bir parça.

Okuyorum bir ömür okuduklarım ne ki okumadıklarımın yanında?

Yazdıklarım ne ki yazılmayı bekleyen binlerce hikâyenin ve şiirin yanında?

Yalnızlığım sükun eden.

Haşat eden rüzgâr bense küçük bir kuşum uçmayı yeni öğrenen ve şatafatlı göğün verdiği muhtıra ve işte konuyorum kırık bir dala.

Şakıyorum.

Ses etmiyorlar.

Seviyorum.

Şerh düşmüyorlar.

Susmamı öğütleyen karanlık bense aydınlığım.

Yalnızlığımı kıskanan kukumav kuşu oysaki ben sürümden ayrı düşmedim.

Kulak verdiğim evren ve Tanrı.

Huzura erdiğim ansızın verilen bir yargı ve ben masumum ve mazlum.

Hınca hınç yeryüzü.

Öfkesine şerh düşen zalim ve susmamı öğütleyen bet sesli karga.

Bülbülüm ben güle âşık.

Gülüm ben bülbülün peşinde.

Çiçeğim.

Gonca.

Kardelenim soğuk iken vız gelen.

Açan baharım.

Gözümü açtığım kadar göremediklerim ve işte kalp gözümün devreye girdiği.

Mevsimlerden mevsimim ben içimde saklı binlerce mevsim.

Esirim ben aşka nesriyim ömrün nezaketi dünün nazı günün nimeti yarınların ve olgun başaklar gibi doluyum boynumsa sadece Rabbin katından kıldan ince.

Bir furya ki: susmam gereken.

Bir özlem ki: bir ömrün suskunluğunu dindiren.

Ben konuşmuyorum: kalem yazıyor.

Suskunluğumla hürmet ediyorum kâinat ve içim kıpır kıpır.

Sessizliğime binaen devreye giren kalemim ve işte üstümü örten melekler ve uyusam bile kalem uyumuyor.

Uysam da düzene düzen bana uymuyor.

Susunluğum ömürlük kalemse evrenin rüzgarı ben sussam bile...